

Støtte til studenter

110081

Den økonomiske studiestøtte seks unge nordmenn har mottatt fra tidligere medlemmer av Nasjonal Samling, skaper debatt. En interessant debatt. Det at studentene trenger penger, er ikke oppsiktsvekkende. At Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) – som drives av gamle NS-medlemmer – gir penger til forskning de håper vil sette deres opptreden under annen verdenskrig i et bedre lys, er like lite underlig. Hva som setter sinnene i kok, er at førstnevnte støtter seg på sistnevnte. Spørsmålet om de unge ikke har noen føling med grusomhetene under krigen, ligger snublende nær. Om en student i årene like etter krigen hadde tatt imot penger fra de landssvikdømte, hadde det mildt sagt rystet Norge. Er det noen prinsipiell forskjell på det å ta imot illeluktende penger den gang og nå?

Nei, det er nok ingen prinsipiell forskjell. Og enda temperaturen er betydelig lavere nå enn da, har heller ikke nordmenns holdning til krigs-

forbryterne fra 1940-45 endret seg. Forskjellen på da og nå er først og fremst at dagens studenter, hvis foreldre til og med kan være født etter krigen, ikke har de samme følelser og ikke den samme sterke bevissthet om svikets natur. Det finnes ingen grunn til å tro at de studenter som mottar pengestøtte fra de gamle NS-medlemmene, har tvilsomme holdninger. Trolig skyldes det hele bare at de rett og slett er unge.

Professor Helge Pharo advarer studentene mot å ta imot forskningspenger fra institusjoner som INO. Han frykter det kan bidra til å legitimere denne organisasjonen. Han har et poeng, selv om det neppe finnes noen overhengende fare for at gammelnazismen noen gang skal bli legitim her i landet. Professor Tore Pryser fremholder imidlertid et poeng som er verd å tenke på. Han sier at penger ikke lukter. Mon det. Vi vil si at nettopp her er det største problemet med de tidligere NS-folkenes finansiering av studenter. For ikke bare lukter penger – til tider stinker de! Når de unge studenter virkelig tar inn over seg hva nazistene gjorde her i landet og i Europa under krigen, må det bli temmelig ekkelt for dem å ha slike penger i lommen.

Men dette er og bør være et spørsmål om hver enkelt students personlige moral – ikke et spørsmål som avgjøres med for eksempel forbud. Lærestedenes oppgave begrenser seg til å se til at forskningen ikke er bundet opp av dem som betaler.

VG
MENER

„Ikke bare lukter penger – til tider stinker de!“

29. juli 1996

VG 29/7-96